

Чакала е тя до късна доба.
 Какъ ней може упрѣкъ да направи,
 Щомъ на рѣченъ часъ не е привтасалъ?
 На покладя налп дума даде
 Въ ранни зори днесъ да я открадне!
 И кипна му въ жили кръвъ младежа—
 Връцна коня . . . Мащиха намира
 Край огъня. Хваща ѝ езика
 Изтръгна го—хвърли го на псета . . .
 Замъ да знае тя кого ще лъже!

Отъ тогази бащинъ домъ не знае
 Лудъ гилня, а по домъ милѣе . . .
 Съ мѣнче пие върлата ракия,
 Име нѣма—казватъ му бекрия . . .

Друмъ се вие прѣзъ скласили ниви
 На Добруджа въ равнитъ полета;
 По гурбетъ е трыналъ младъ бекрия
 Съ свирка свиря пѣсенъ недопѣта,
 Свирката му габорова тжжни
 Думи пѣе, крайнини оглася.
 Тежка жале му слушатъ керванжи,
 И дуна имъ въ бащинъ край отнася . . . .

МОМИНА МОГИЛА

Врѣхъ изправя Момина могила,
 Врѣхъ възпява чакъ до небесата.
 Утринъ слънце първо я здрависва,
 Вечеръ сетно сбогомъ съ нея взема.
 Отъ къмъ сѣверъ Руй по ней копнѣе
 Отъ къмъ пладиъ Руенъ я ревнува.
 По плѣщи и суръ елень едва ли
 Мой прѣброди, гоненъ отъ ловжия.
 Низъ поли и сѣнчестъ лѣсъ тъмнѣе,
 А прѣдъ лѣсъ се старъ габаръ издига.
 Моренъ пжтникъ тукъ кога помине
 Ще поседне да си поотдѣхне;
 Прѣзъ клонаци габарови гледа
 Извишила Момина могила.
 И се вслушва въ приказка омайна,
 Що листата габарови шепнатъ:
 . . . . „То отколе, бяло, хе отдавна
 Господъ нѣвга по земя когато